

бы една тридесетогодишна жена, която не знае още що е майка, посрѣщне голѣмы мѣчнотїи до като ся обучи да барбори и да размышлява съ хлапетата.

— Чи защо пакъ не, Германе? Азъ не зная защо вий мислите така злѣ за тѣзи женѣ; вий ще ся раскаите единъ день!

— Дїаволътъ да ѣж земне, тѣзи женѣ! казѣ Германъ. Желаетъ да бѣхся вече раскаильтъ до сега та да не си ѣж вече наумя. Каквѣ нуждѣ имамъ отъ единѣ женѣ, които не познавамъ.

— Тате, казѣ момчето, защо говоришь ты днесъ често за женѣ си, когато тя е умрѣла?....

— Увы! Ты не си ѣж, видися, забравилтъ, бѣднѣ тѣ ти милѣ майкѣ?

— Не, защото азъ ѣж видѣхъ когато ѣж турихъ, облѣченѣ съ бѣлы дрехи, въ единѣ хубавѣ кутиѣ, и когато баба ми мя заведе при неѣж за да ѣж цѣлуна и ѣ кажа сбогомъ! . . . Тя бѣше все бѣла и като вкаменена; всякѣ вечеръ леля ми мя кара да ся моля на Бога за неѣж. Мыслишь ли чи тя сега е на небото?

— Надѣся, чадо мое; но ты треба всякога да си правишь молитвѣтѣ; това показва на майкѣ ти тамъ горѣ чи ты ѣж обичашъ.

— Азъ ще кажа молитвѣтѣ си, отговори дѣтето; азъ забравихъ да ѣж кажа тѣзи вечеръ. Но азъ не мога да ѣж кажа самичкѣ; всякога